

ŠESTÁK

oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

číslo **134** vydáno pro vnitřní potřebu - 17.února 2017, nákladem 50 výtisků

7.1.2017 - Tříkrálová sbírka

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová ŠESTKA Kateřinice Rada

Při letošní Tříkrálové sbírce jsme v Ratiboři vybrali 45 649 Kč, což je asi o 5 tisíc víc než loni. V Kateřinicích jsme vybrali 26 100 Kč. Celkem se nám letos podařilo pro Charitu a její dobré dílo sesbírat **71 749 Kč**.

Veliké poděkování všem koledníkům, kteří nezmrzli a dokoledovali do konce :-)

Letos jsme takto koledovali už sedmnáctý rok a za tu dobu se nám podařilo od dobrých lidí v Kateřinicích i Ratiboři vybrat v rámci Tříkrálové sbírky kolem třičtvrtě milionu korun!

Možná jste si už všimli, že v DBCB máme konečně uloženu zatím **nerozbalenou troubu!** Doposud byl jediný trůba v DBCB Dazul :-)

Tom už začal práce na úpravě kuchyňské linky, aby bylo možno troubu nainstalovat, vyměnit stávající digestoř a do nových polic a skříní uložit i nádobí, pro které se musí občas vylézat na půdu. Tomovi veliký dík a pochvala!

Děkujeme Honzovi Wagnerovi z Hošťálkové za zajištění digestoře a trouby - i **sponzorský dar!**

Flegy nastoupil do zaměstnání a pracuje v nepravidelných směnách. Proto nemůže být na všech družinovkách kateřinických světlušek a vlčat jako doposud. Aby se **družinovky mohly konat** i v

době, kdy je Flegy v práci, domluvilo se, že za něj vždy někdo z dospělých členů oddílu zaskočí.

Jedničkáři (1.Ch Vsetín) chtějí koupit (a starat se o) starou **chalupu**, která se nachází asi 300 metrů od střediskové chalupy Bařinka. Chalupa je v dost zanedbaném stavu, ale my víme, že pokud se do ní investuje spousta práce a energie, mohla by být další skvělou střediskovou základnou.

Na Hovězí vznikl **nový skautský oddíl**, který má zatím jen benjamínky a svetlušky s vlčatama. Oddíl je součástí našeho vsetínského střediska a má všechny předpoklady, aby se z něj stal slovy klasika "zřejmě slušnej oddíl" :-)

V ratibořské klubovně se světluškám a vlčatům instalují luxusní rohové **krbové kamna** - už nebudou muset kvůli teplu přebývat na družinovkách v obecní knihovně.

Čekatelskou zkoušku letos dělá Deny, Slon a Lila. Fanta dělá **vůdcovskou** zkoušku.

Letos se má 6.K registrováno 45 členů a 6.OS má registrovaných 7 členů. Celá ŠESTKA tedy **52 členů** - což je (kupodivu) o 5 méně než loni.

HISTORICKÉ OKÉNKO - PŘED 20 LETY : -)

6. oddílovka ŠESTKY - 1.5.1997.
Poznáte na fotce třeba učitelku MŠ ?

A jak se jmenuje ten malý roztomilý ogar?

MILÍ RODIČOVÉ

Pokud jste aktivní na internetu, budeme rádi, když se připojíte do „přátel“ a „olajkujete“ naše Facebookové profily – ŠESTKY, DBCB i OLDSKAUTŮ. Mimo jiné budete mít i nejčerstvější informace, zprávy a fotografie z toho, co právě „hýbe oddílovým životem“.

(Dazul) Před pár dny mne zaujal "bulvární" titulek z deníku PRÁVO (které pochopitelně z historických důvodů sice nečtu, ale byl jsem na článek upozorněn). Titulek zní **SKAUTING ZAŽIVÁ BOOM, NA PŘIJETÍ SE ČEKÁ I DVA ROKY**. Článek jsem nasdílel i na oldskautský facebook.

Protože se jednalo o vydání PRÁVA pro Prahu a střední Čechy, docela věřím, že v našem hlavním městě mohou situaci takto vnímat. Zdá se, že počty zájemců o členství ve skautském oddíle stoupají více, než je demografický nárůst dětí. Navíc děcka v oddílech zůstávají déle než dřív (běžný průměr býval cca 3 roky).

I když se během 20 let naše ŠESTKA občas také potýkala s výkyvem počtu členů, zdá se mi, že ve srovnání s ostatními oddíly vsetínského střediska, na tom byla vždy relativně dobře. Koneckonců to, že nás je dohromady (6.koedukovaný oddíl + 6.oldskautský klub = ŠESTKA) vždy mezi 40-60, hovoří v náš prospěch. V náš prospěch hovoří i to, že v ŠESTCE byly círky i ogaři aktivní více než 3 roky. Navíc **jste vždy měli štěstí na prozíravé rodiče**, protože ti ví i bez průzkumů, že skauting je pro jejich děti velmi dobrý, pro některé z nich i nejlepší :-)

Problém skautingu nikdy nebyl v dětech, respektive v malém počtu dětí, které chtěly skautovat. Problém skautingu byl vždy v dospělých lidech. Respektive **v malém počtu vůdců oddílů**. Jsem rád, že se současnému vedení ŠESTKY i dospělákům, kteří oddílem prošli, daří přímo či podvědomě círky i ogary zaujmout a prakticky ukazovat, že skauting může být dobrým životním stylem.

V Anglii prováděli výzkum mezi dospělými respondenty (cca deset tisíc lidí narozených ve stejném týdnu roku 1958). Asi třetina z nich strávila dětství ve skautském oddíle. Výzkum prokázal **menší pravděpodobnost výskytu úzkostí a depresí v pozdějším životě**. Potvrdil tak, že pobyt v přírodě, parta kamarádů, osobní rozvoj a přebírání zodpovědnosti v raném věku přispívají k celoživotní duševní pohodě. Profesor Richard Mitchell z Centra pro výzkum prostředí, společnosti a zdraví na univerzitě v Glasgow uvedl pro BBC, že stejný přínos se neprokázal u žádného jiného typu dobrovolnické činnosti. **"Domníváme se, že důvodem je strukturovaná povaha aktivit, které skauti dělají. Tedy když ve skautu přemýšlíte, co se bude týden co týden dít, čelíte novým výzvám. Učíte se, jak tyto výzvy překonávat za pomoci svých kamarádů a získáváte nové dovednosti. Zvyknete si překonávat neočekávané situace, a my věříme, že právě to je základem přínosu skautingu."**

Že skautská výchova posiluje duševní zdraví a odolnost jedince potvrzuje také PhDr. Vladimír Smékal, emeritní profesor psychologie na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně: „Do skautu jsem vstoupil v r. 1945 jako desetiletý. Dodnes si pamatuji, jak nám naši rádcové, kteří přežili nacistické koncentráky, vyprávěli, že je skautské ideály podporovaly v naději a jako i díky svým zkušenostem

z přírody dokázali přežít. I mne samotného zkušenost ze skautingu udržovala po celou dobu komunismu v optimismu a vůli žít slušně. Na současných mladých skautech, jimž občas přednáším na setkáních, pozoruji, že jsou to slušní lidé, kteří realizují v životě etickou kulturu osobnosti a vnášejí do vztahů s lidmi sounáležitost a pozitivní hodnoty.“

100 KNIH

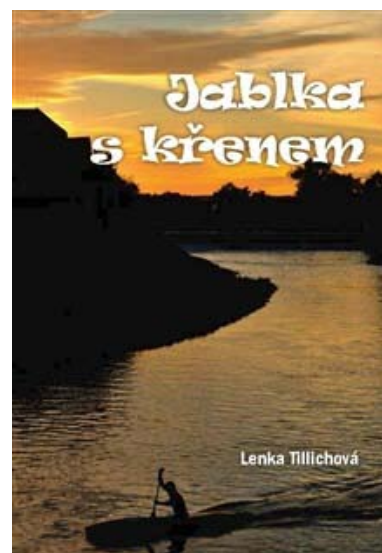
KTERÉ MUSÍŠ PŘEČÍST NEŽ ZESTÁRNEŠ

JABLKA S KŘEDEM

Jura Vlček je v podstatě normální kluk. Jezdí závodně na kajaku, žije své tuctové problémy s rodiči, líbí se mu holky a hlavně - vede skautský oddíl.

Místy úsporně vyprávěný Jurův příběh v sobě míchá hořkost i sladkost žití v podobě první opravdové lásky, dobrodružství s oddílkem, rodinného tajemství, těžkého táborového úrazu, útěku z domova, hledání i nalezení smyslu vlastního života.

Existuje spousta foglarovek a zapletalovek přibližujících oddílový život z pohledu jeho "prostých členů". Ale tohle je první kniha, která se na oddíl dívá z pozice čerstvého dospěláka, prizmatem vedení oddílu a vtahuje čtenáře do trochu jiných souvislostí.

(Dazul) Konečně někdo napsal takovouto knihu! Všechny foglarovky jsou psány pohledem cca čtrnáctiletých kluků (Rychlonožka v jednom příběhu říká: "... Za 16 roků mě bude třicet let ..."). Tedy ještě žáků základní školy. Hrdinové knih Miloše Zapletala, který je oprávněně považován za důstojného Foglara nástupce, jsou zpravidla starší (cca 16-18 let) - studenti střední školy. Síla románů Miloše Zapletala je ve způsobu vyprávění - ich formě.

Hrdina románu Lenky Tillichové končí střední školu a nastupuje na vysokou. Foglar i Zapletal jsou muži, kteří se dívají na oddíl pohledem svých chlapeckých hrdinů, zpravidla běžných členů oddílu. Lenka Tillichová je žena a její hlavní hrdina je muž - který oddíl vede. Nevzpomínám si na žádnou knihu v české literatuře, ke které bych mohl JABLKA S KŘEDEM přirovnat.

Zmiňuju tady Jaroslava Foglara i Miloše Zapletala jako klasiky "mojí literatury". Napíše-li Lenka Tillichová více obdobných románů, je pravděpodobné, že se o ní bude jednou mluvit jako někom, kdo dokázal na Foglara i Zapletala navázat, aniž by je kopírovala.

Teprve začátkem února začala Morava toho roku zamrzat. Nad veselským jezem už se směrem k Ostrohu utvořila souvislá křusta. Pod jezem voda volně proudila, ale v ústí do jeho oblíbené zatáčky už rovněž začala tuhnout. Z křivolakého ledu tam vyčnívaly uvízlé naplaveniny. Elektrárenský náhon byl ještě průjezdný. Stačilo si trochu protlouct cestu k volnému nasednutí. Když to jednou vzal cestou ze školy z vlakového nádraží domů přes park a viděl kousek za mostem kormorány, neváhal. Chtěl si je prohlédnout, a tak učinil svůj osobní kajakářský teplotní rekord. Meteostanice hlásila mínus jedenáct. Do takového počasí ještě loď nevytáhal...

Když odmyslel tu zimu, byla to nádhra. Počítal s tím, že vzácné ptáky, vyslance dalekých moří, spíše poleká a neuvidí z nich nic. Ale nejspíš byli na tenkém okraji ledového břehu mrazem dostatečně ztuhlí. Když se k nim po proudu přibližoval, nepádlal, jen kormidloval. A potom dokonce pořídil pár fotek, i když mu zatrnulo, jak mu foťák ze zkrchlých prstů málem vyklouzl. Kormoráni si dál přebírali záda svými nažloutlými zobáky, nebo dávali na odiv svá roztažená křídla. Připadal si jako polární badatel někde v Grónsku. (Kdyby tušil, že se mu podobný sen jednou splní!) Otočil se až v bezpečné vzdálenosti od zvířat a svižně pádlal nazpět, ne z důvodu spěchu, ale aby se trochu zahřál. To už někteří poplašení ptáci rychle zacouvali, dva se odhodlali k úletu. Zcela jinak to bylo s divokými kačenami a párem labutí. Byli tady pod mostem zvyklí na zimní přilepšování od člověka a i Jura na ně pamatoval. Místo foťáku teď vytáhl tři rohlíky a hned se stal středobodem zájmu všeho, co mělo peři. Kačeny se k němu sletěly jako na povel a zobaly mu doslova z ruky. Labutě byly trochu plašší, ale i na ty se dostalo. Připadal si jako František z Asissi. Aby určil svůj směr a vyhnul se nebezpečným zledovatělým břehům, musel opakovaně pádlem rozrazit vodu i přes kačení hřbety. Houf ptáků ho přesto následoval náhonem, jako kdyby chtěl až k Jurovi domů. Když si promrzlý, ale nadšený zapnul v kuchyni vodu na kafe, oba rodiče seděli v obýváku ve svých televizních pytlích ozářeni modrým světlem plazmové televizní obrazovky. Nahlédl na ně s mírným opovržením.

Dvociferné mrazy trvaly už několik nocí. I přes den zůstávaly teploty pod nulou, ale nenasněžilo. Ideální podmínky k bruslení! Narychlo svolal na sobotní odpoledne vlčata do přístavu, kde si užívali blbinek na ledě. Chvilku hokej, chvilku parodie na krasobruslení, štafeta a tak podobně. Kolem třetí se ledová plocha začala zahušťovat dalšími zájemci o sport. Málem se mu zastavilo srdce, když zaznamenal, že jedna z těch velkých holek, co se právě na břehu přezouvaly do bruslí, je Markéta. Nebyl si jist, jestli schůzku nezačal ukončovat příliš náhle. Počkal, až se skautíci vytráí, a zatím se odhodlával aspoň ji nějak oslovit. Zdálo se mu, že bruslí docela dobře. A asi na ni civěl dost dlouho a dost nápadně, protože se mu najednou sama vydala po ledu naproti. Měla barevné pletené návleky na nohách a stejně barevnou čelenku kolem uší. Vlasy za ní volně vlály. Vždycky mu holky v těch legračně zářících bruslích připadaly jako labutě. Třeba i ty, co moc bruslit neuměly. (Ostatně na vlastní oči viděl, že i labutím a kachnám to na ledu občas uklouzne...) Ale Markéta teď pro něj byla labutí královna.

„Nevíš, jak to vypadá dál na Baťáku? Dá se tam jet?“ ptala se.

„Dá, zrovna tam chci, můžem třeba jet spolu,“ navrhl a zatajil dech, jestli to vyjde.

Markéta jako by na okamžik zaváhala. Měl obavy, že bude chtít jet i s těmi dvěma holkami, s kterými přišla. Tak by si to zrovna nepředstavoval... Ale to už Markéta nesměle namítla:

„Já ti ale asi nebudu stačit.“

„Když chci jet s tebou, tak ti přece neujeď,“ uklidnil ji a bylo vyhráno. Jen krátce se rozloučila s kamarádkami a následovala Juru pod mostkem doleva. Rozjeli se bruslařskou silnicí první třídy vstříc Vnorovám a Strážnici. Bylo to skvělé. Námrza na travách a keřích podél břehů jiskřila, obloha začala nachověť nížícím se sluncem...

Jura si vždy trochu nadjel a potom ze svého náskoku pozoroval Markétu a její milý úsměv. Sám přitom bruslil pozadu a doufal, že ji to aspoň trochu imponuje. Mílus body si asi připsala, když se přitom bruslí zadrhl o trs semínek z javora a žuchl na pozadí... Jak se mu smálo! Plus body ale určitě získal tím, že u vnorovské plavební komory vyndal z batohu termosku s teplým čajem a zbytek sušenek – věnečků, které nevypotřeboval jako odměnu za soutěže před klubovnou. Oba byli z nenadálého společného výletu i z těch příznivých bruslařských podmínek natolik v euforii, že padlo rozhodnutí jet ještě dál.

Rozumné to nebylo. Se smrákáním se citelně ochladilo a začalo nepříjemně foukat. Markétě náhle došly síly. Když se před Strážnicí otočili zpátky k domovu, ještě to nedala najevo, ale zpět u vnorovské komory prohlašovala, že dál to nezvládne a že tam počká, až pro ni přijede autem.

„Neblbni, než bych pro tebe přijel, zmrzla bys na kost, musíme to dojet,“ řekl na oko přísně a vzal ji za ruku. Byl šťastný. Dostal tu příležitost tak přirozeně... Zkoušeli různé způsoby: chvíli ji tlačil před sebou nebo se zas ona držela jeho batohu, potom zase vystřídal obě dvě ruce. Mohl se jí dotýkat! Mohl si dovolit sundat flísku a přidat tak vrstvu Markétě. Jemu dnes nemohla být zima. A vůbec: tím dnem pro něj zima skončila definitivně. Přestože led na Baťově kanále začal slábnout až za týden, v Jurovi už srdce pumpovalo jarní mízu...

Lenka Tillichová - *10.7.1980 - je absolventkou JAMU - Ateliéru rozhlasové a televizní dramaturgie a scenáristiky. Bydlí ve Veselí na Moravě (kde je umístěn děj románu JABLKA A KŘENEM) v domě, kde má její muž ordinaci. Ten dům se nápadně podobá tomu, kde žije románový hrdina Jura Vlček.

Lenka nejen skvěle píše, ale i skvěle maluje - uvědomil jsem si to, když mne na Kaprálově mlýně zaujal velký naivistický obraz a mně během pár vteřin došlo odkud ten "kreslířský rukopis" znám.

Její rozhlasová hra NĚHA VE SKŘÍNI (imaginární střet různých podob jedné ženy v třech obdobích života - zamilované dívky, osamělé ženy a rezignované staré paní) je bezesporu úžasná díky skvělé interpretaci profesionálních hereček Moravského divadla Olomouc, ale co si budeme povídat - kdyby nebyla velmi dobře napsaná, herečky by toho asi moc nesvedly.

Lenka je matkou čtyř kluků - Jožinka, Jiříka, Jana a Jakuba. Její manžel se jmenuje Josef. To na vysvětlenou a pro dešifrování jejího mailového podpisu "Lenka + 5J".

Leckteří z vás se s Lenkou možná osobně potkali na jednom z našich táborů na Ostrově (byla na návštěvě vedlejšího tábora olomoučáků a stavila se i k nám). Ale asi nejčastěji jste ji mohli "potkávat" prostřednictvím časopisu ROVERSKÝ KMEN, který se jí jakožto šéfredaktorce během tří let (7.ročník /2003-4/ až 9.ročník /2005-6/) podařilo posunout na první "pohled" do profesionálnější podoby.

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA - 7.1.2016

(Světlušky a vlčata z Ratiboře) Co to je Tříkrálová sbírka asi každý ví, ale na schůzce jsme si povídali o tom, co to znamená pro každého z nich. Tady je mix odpovědí, slíbila jsem že neprozradím co kdo odpovídal...

Co pro tebe znamená Tříkrálová sbírka?

- * pomáhání postiženým a Charitě, pomoc druhým
- * peníze a strašně moc kokin
- * pomůžeme Charitě, projdeme se a budeme mít hodně kokin
- * je dobrá, je zima, je sníh, sněží a dostáváme kokina

* pomáhat starým a hlavně nemocným lidem, je největší zima na světě a v mojem životě a hodně sněhu
* chodíme po domech a zpíváme písničku, pomáháme
* můžu nosit kasičku s penězma
* Kašpar, Melichar a Baltazar – nemáme být rasisti a máme obdarovat druhé

Proč chodíš na tříkrálovou sbírku?

* chci pomáhat chudým, starým a nemocným lidem
* uděláme lidem co to potřebují, velkou radost, budou šťastní, baví mě to, je to zábava
* chci chodit, protože tím pomůžu lidem
* protože chci být venku, dostanu body a kokina
* abychom neseděli doma na počítači
* protože mě to baví a je to zábava

INI-TIPI (potní chýše) - 8.1.2017

(Dazul) Je neděle poledne, mínus šestnáct stupňů, a já rozesílám SMS: "Dnes večer je u nás ini-tipi (potní chýše). Protože jsi ji na Silvestra vynechal, přijď posedět a vyválet se ve sněhu aspoň dnes. Když dáš vědět, sjedu pro tebe pod kopec."

Jsou věci - a ini-tipi na sněhu patří určitě mezi ně - které dokáží oslovit jen někoho. Jinými slovy - nejsou pro každého :-)

Snad jen na vysvětlenou pro ty, kteří na táboře v ini-tipi nikdy nebyli a neví o co se jedná: čistě technicky je ini-tipi podobné kupolovitému stanu a probíhá v něm něco jako saunování. Indiáni jej nepoužívali jen k očistě těla, ale hlavně k očistě duše. Ini-tipi má svoji symboliku, své rituály - je to ve své pravé podstatě obřad.

Dle očekávání nebyla účast nejpočetnější : -) Ale byl jsem úplně moc rád, že dorazil aspoň starý bratr ve zbrani - Radek. Dobrodili jsme se sněhem k Pegemu a Oli, pomohli s nějakou drobností a za chvíli se svlékli, zalezli do Pegeho luxusní indiánské potní chýše a nechali na sebe působit horkou páru. Pro ty, kteří Pegeho a Oli neznají, jen telegrafické info: před lety vedli své

skautské oddíly v Novém Jičíně, svatbu měli loni v březovém hájku na pasekách a nyní to jsou naši nejbližší sousedé - bydlí asi půl kilometru od nás. Mám pocit, že si rozumíme a rádi se vidíme.

Jejich ini-tipi je trochu jiná než ta, na kterou jsme zvyklí z našich táborů. Předně je minimálně 2x-3x větší. Nebourají ji, protože nad ní postavili sedlovou střechu. A hlavně - nevyhřívají ji pracně zdoluhavě rozžhavenými kameny, ale jakýmsi speciálními primitivními (africkými?) kamny, do kterých se přikládá shora. Ty vyhřívají velký plechový sud, který rychle vytopí celý prostor potní chýše. Na vytopení ini-tipi díky tomu spotřebují proti našim táborovým potním chýším maximálně tak jednu padesátinu dřeva!

Během čtvrt hodinky každému z nás stéká pot i ze zadku, aniž bychom si jej nahřívali nad dírou ze žhavými šutry. Mám pocit, že v téhle potní chýši trávím podstatně víc času než v těch táborových. A ještě jednu změnu letos zkouším - ve sněhu se tentokrát neválím celý, ale jen lehce otírám obličej, abych dostal slaný pot hlavně z očí. Pak sedím v těch mínus desíti či patnácti stupních a pomalu zvolna vychládám. Žádný šok, ale příjemný proces. A pak znovu do ini-tipi

Ještě o POLÁRCE - 28.-30.12.2016

(Peťa) V 7:00 budiček, který řvala Lila. V tu chvíli jsem myslel, že mi prasknou ušní bubínky a zároveň sem se ještě lekl. Potom následovala rozsvička, která byla v pohodě. Bohužel už si nepamatuji, co bylo na snídani, ale vím, že byla potom nějaká ta hygiena a potom začal program - museli jsme si sehnat ingredience na "hady" a samozřejmě že i dřevo, potom byl oběd, myslím, že byly špagety no a pak už konečně polední klid, po kterém jsme se dozvěděli, že půjdeme k jakémusi dubu a cestou jsme se stavili na starou Bařinku. Cestou tam i zpátky jsme hráli hry poznej svůj strom a eskymácků hoňku. Už za šera se pár jedinců rozhodlo, že uděláme soutěž o nejrychlejší sjezd, který jsem samozřejmě vyhrál. Na večeri byl chleba se salámem a potom to přišlo - byla žranica, po které jsme hráli ještě takové večerní upíry. No a pak už jenom spánek.

(Knedla) V 6:00 mi zvoní budík. Vypnu ho, seskočím z postele a jdu se chystat. Jdu se najíst, udělám si svačinu a jdu si dobalit věci. 6:50 všechny věci hážu do kufru. Jedeme tak brzo, protože musíme ještě odvézt sestru. 7:00 stojíme na nástupišti u kina a v dáli vidím Slona s Šášou. Deny nás zkasíruje a 7:06 nám jede autobus. Lila jede z Hošťálkové, takže už je v buse. Všichni sedíme, je nás jen 10 - zatím. Vystoupíme z autobusu a jdeme nehorázně dlouhou túru k vlakáci. Tam čekáme na Karen. 7:35 jedeme vlakem. Sedím naproti Šáši a povídáme si, co je nového, jaké byly Vánoce, co jsme dostali, co máme v plánu po novém roku atd. Vystoupíme ve Velkých Karlovicích, tam jdeme na další zastávku, čekáme asi 10-20 minut a mezitím nám šel Sloník nakoupit něco málo k jídlu. Rex už rozdává cukroví. Nastoupíme do autobusu a dojedeme ke svahu. Čeká na nás Fanta, ten nám dá s radostí ještě nějaké jídlo. A jde se nahoru, nahoru do kopečka. Jdu s Šášou a díváme se na ten krásný výhled, nohy se nám zabořují. Vidíme ji na samém konci, jednoho z kopců, kde stojí krásná, velká chata - Bařinka. V 10:00 všichni dojdeme k chatě a jdeme se ubytovat, vytáhnout spacáky a převléct se do oblečení na doma. Máme oběd neboli to, co jsme si dovezli. Všichni se nějak rozdělíme, najíme a jdeme ven. Venku je spousta sněhu, tak se všichni převlečeme a

jdeme se klouzat. Udělali jsme si bobovou dráhu, děcka jezdily na igelitkách, po zadku, ale i na lopatách. Najednou Rex donesl z kuchyně staré lavory a i na těch to krásné svištělo. Potom už jsme byli tak mokří, že jsme šli dovnitř. Všechny věci jsme si pověsili, převlékli do suchého a šli jsme si sednout ke stolu. Potom jsme i s Denym a Slonem hráli různé hry např. moji oblíbenou Myšičky a Bomby, ale i přes Sloníkovy nehty vyhrál tým Denyho. Pak přišel Fanta a šli jsme zase ven, tam jsme začli hrát hry a mezitím bral Fanta děcka na azimut. Já jsem šla s Horkou jako druhá. Hledali jsme cestu podle azimutu. A hodně mě to bavilo. Nakonec jsme došli až k samému rohu Bařinky, kde byl konec. Potom šli další a my, co jsme zůstali, tak jsme hráli s Denym a Slonem hru o šátek. Všichni jsme měli meče a bylo to hrozně super, nakonec jsme ale stejně zvítězili. Potom jsme ještě chvíli hráli hry např. Hamburger atd. Pak jsme šli dovnitř na svačinu a tam jsme pokračovali ve hrách, mezitím si nás Fanta zase volal na azimut, ale na čas a na delší trasu. Já jsem šla s Mimi. Bylo 12 čísel - papírků a na těch papírkách byly stupně, abychom se dostali na další čísla - stromy. Na posledním stromu byly dva připínáčky a ty jsme s Mimi našly a zařvaly : „Máme to!“ Fanta nám stopl čas. Potom, co jsme všichni dodělali azimuty, jsme šli hrát dovnitř Slonovu soutěž. Byla super, měla asi 5 částí, z toho obsahovala přírodu, uzly a zdravotvědu. Skupinkové hry na poznej z obrázku jedno slovo, úkoly na skauty, různé otázky, kdy jsme se hlásili, bouchání do pokličky atd. Dohráli jsme Sloníkovu hru a rozhodli jsme se, že si zahrajeme pantomimu. Byli jsme ve dvou skupinách a tvořili bláznivé věty např. Smradlavý toast si zlomil nehet nebo plejtvák obecný okupoval USA atd. Byla to hrozná sranda. Potom už jsme byli trochu víc unavení, tak jsme všecko dohráli a šli spát.

ZIMNÍ RADOVÁNKY - 21.1.2017

(Šáša) Zimní radovánky pro mne začaly tak, že jsem se samozřejmě vzbudila v osm hodin ráno a to znamenalo, že za hodku to všechno začíná (Musím se přiznat, že jsem chvilku uvažovala, jestli mám jít anebo ne). Když jsem se nějakým způsobem vysoukala z postele, šla jsem se nasnídat. Po snídani jsem se šla obléct. Snažila jsem se vybrat co nejteplejší oblečení. Poté co jsem uspěla, jsem si šla umýt zuby. Obula jsem si boty, oblékla si bundu, nasadila čepici, rukavice dala do kapsy a vyšla vstříc dobrodružství.

Dorazila jsem na místo a zahlédla Káju, Kryštofa a Marťu, jak se vesele bobují na svých bobech. Kája se mně udiveně zeptala, kde mám boby, ukázala jsem na záda, kde jsem měla ve svém

batůžku igelitovou tašku (samozřejmě to byla ta pevnější), Kája se pousmála a já jsem se zeptala, kam si můžu odložit věci. Když jsem si odložila věci, vytáhla jsem si tašku a šla se společně s Marťou a Kryštofem bobovat. Jelikož jsem byla na takové bobovačce poprvé, tak jsem nevěděla co od toho mám čekat. Po chvíli přišla Mimi. Chvilku stála, ale pak se k nám připojila. Mezi tím přišla Janča s Marcelem, Peťkou, Ondráškem, Marečkem a Míšou. I když měli všichni vymakané boby, nijak mi nevadilo, že já mám jen tašku.

Kája rozhodla, že už zahájíme. Zařvali jsme pokřik a vyhlásil se trénink na první disciplínu: rychlojízda... Všichni jsme s nadšením vylezli na kopec a začali jsme trénovat. Mezi tím, co jsme

trénovali, přijel Rex na kole a trošičku mu to podklouzlo, takže skončil na zemi. Všichni jsme se tomu smáli. Poté co se Rex zvedl ze země, vzal do ruky mobil a začal vše fotit. Když jsme se všichni svezli dolů, Kája vyhlásila, že už se budeme jezdit na ostro. Nemám absolutní tušení v jakém jsme jeli pořadí, ale můžu vám říct, že první byla Mimi, druhý byl Peťka a třetí jsem s údivem byla já. Za odměnu jsme dostali fidorku.

Dostáváme se k druhé disciplíně a tou je: závody (trochu jinak) Dovolte abych vám to vysvětlila: Byli jsme rozděleni na dva týmy 1. tým: já, Marťa, Mimi 2. tým: Kryštof, Peťka, Rex. Účelem bylo, vzít si jedny boby a lano. Lano se nějakým způsobem přivázalo k bobům a k dvěma lidem, kteří budou tahat ty boby i s pasažérem. Takže jsme s Marťou přivázaly lano k tomu provázku co je vždy u bob, aby jste je nemuseli nosit v rukou, ale tahat za sebou. Nechaly jsme kousek i Mimi, aby se mohla popřípadě chytnout. Lano jsme nějakým způsobem obmotaly i kolem sebe, abychom mohly táhnout. Kluci už měli taky hotovo a Kája mohla odstartovat závod. Když řekla teď, všichni jsme vystartovali. Hned u první překážky, kdy jsme měli obkroužit strom, spadl klukům Kryštof a já jsem z toho nemohla. Snažila jsem se nesmát a běhat co to jde. U druhé překážky byl slalom, před kterým nám Mimi taky spadla. Rychle jsme se zbrchaly a běžely dál. Kluci mezitím vystartovali a my se snažily udržet se na prvním místě. Už chyběl jen kousek. Tak tak jsme vyhrály. Byly jsme rády, že Mimi vyvázla bez zranění.

Za výhru jsme dostaly mléčnou čokoládu a jelikož tam byly čtyři ty řádky, navrhla jsem, že se rozdělíme s klukama. Takže jsem řádek ulo-

mila Marti, Mimi, sobě a pak klukům. Šli jsme na chvíli dovnitř se oteplít, napít se čaje a něco málo sníst.

Chvilku jsme si vevnitř povídali a pak jsme šli zase ven. Tam jsme se dozvěděli, že disciplína číslo 3 je slalom. Takže jsme vylezli na kopec a zkoušeli. Smířila jsem se s tím, že s mojí taškou to absolutně nepůjde, ale chtěla jsem to i tak zkusit. Jak jinak, prostě to nešlo. Takže jsem se zeptala Kryštofa, jestli by mi nepůjčil boby. Půjčil mi je i s tím rizikem, že jsem schopna je rozbít jako jednou Peťkovi, ale to na jindy. S Kryštofovými bobama to už šlo. Když řekla Kája že se půjde vyhlásit vítěz, všichni sjeli dolů. Někdo jel na bobech a nebo třeba na svém břiše. Táákže první místo vyhrál tuším Peťka, druhé Kryštof a třetí Mimi. Dostali fidorky i s potleskem.

Poté jsme si zahráli hambáč. Jde o to, že jeden tým je nahoře na kopci a druhý zase dole. Tým nahoře má nějakou určitou věc (v našem případě to byla Kájina fialová čepice) a tu věc se snaží chránit, aby ji nevzal druhý tým. Když donese druhý tým čepici až dolů vyhrává. Takže jsme hráli dvě hry. Poté odešel Rex. Zahráli jsme si pak ještě 2x a šli na čtvrtou disciplínu: krasojízda... Takže jsme zkoušeli a pak Kája řekla, že už se pojede na ostro. Všichni měli jízdy krásné, ale vyhrát mohli bohužel jen tři. 3. místo: Mimi, 2. místo Marťa a 1. místo Kryštof(teda doufám, pokud byl na prvním místě někdo jiný, tak se mu omlouvám, ale myslím, že všichni ví, jaký jsem sklerotik). Kája vyhlásila oficiální konec všech disciplín a řekla, že si budeme ještě chvíli jezdit.

Já už ale musela jít na oběd. Takže jsem si šla pro věci, řekla Káji, že jdu, a ze všema jsem se rozloučila. Bylo to fakt suprové a doufám že si to zase za rok zopakujem :)

JARNÍ TÁBOR - 11.-14.2.2017

(Natka) Sobota 11.2.2017. V sobotu jsme vyrazili. Jak jsme dorazili po dlouhé cestě autobusem a vlakem vyrazili jsme na dlouhou deseti kilometrovou cestu. Utahaní jsme dorazili na polanu. Pak jsme hráli hry, například upíry, tichou poštu a seznamovací hru. A nejlepší bylo, že je večerka v 22:00.

(Pepa) Jeli jsme z Ratiboře autobusem na Vsetín. Tam jsme přesedli na vlak a jeli jsme do Velkých Karlovic. Pak jsme šli zhruba 6 km na chatu Polanu. Když jsme přišli, dali jsme si svačinu. Po svačině jsme šli ven a hráli jsme eskymáckou hoňku. Pak byl oběd. Na oběd byly těstoviny se

zelím a uzeným masem, večer jsme hráli hru Romeo a Julie a upíry.

(Lenička) Neděle 12.2.2017. Ráno jsme vstali a šli jsme dělat snídani. Jak jsme dodělali snídani, tak šla Marťa udělat ostatním budiček. Pak jsme měli rozcvičku, po rozcvičce jsme si šli vyčistit zuby. Pak byla snídaně a všem moc chutnalo. Jak jsme nabrali síly, tak jsme šli dělat dřevo. Po dřevě jsme hráli Král a šašek. Po této hře jsme hráli Buldoky ve sněhu. Lila už byla zlochaná, tak jsme šli dovnitř. Vevnitř jsme se vyslékli a šli nahoru. Nahoře jsme hráli krabičku od sirek. Pak byla svačina (jablko). Po

svačině jsme hráli kreslení ve dvojici a jako další hru hrajeme tichou poštou. Jako další hru hrajeme Rallye. A Marťa a Peťa vaří oběd a během těch her Rex a Deny a Pohorka záhadně zmizeli. A my jsme si toho všimli a hráli lžičku. A Lila přišla nahoru a řekla: „Za chvíli bude 12.00.“ A na oběd bylo rizoto. Po obědě šla služba umýt nádobí. A je odpolední klid 2 hodiny. Po odpoledním klidu hrajeme městečko Palermo. Po této hře jsme hráli etapovku. Po etapovce jsme hráli krokodýly

a po krokodýlech jsme hráli eskymáckou honičku. A po této hře jsme šli do chaty. Vyslékli jsme se a šli jsme nahoru. Tam jsme hráli městečko Palermo. A po této hře jsme hráli Přes tuto věc vidím na Měsíc. Večeře byla v 18.30 a pak jsme šli do podkroví a tam jsme hráli rajče. Po rajčeti jsme hráli Řekni Pepovi, že je Pepa. Pak přišla Kája.

(Kryštof) Pondělí 13.2.2017. Dne 13. 2. 2017 jsme zažili třetí den jarní výpravy. Hned ráno

POLANA je název horské usedlosti (3 chalupy ve Velkých Karlovicích) v nadmořské výšce 820 m.n.m.

Jižně od POLANY, přes hlavní karlovické údolí, cca 4 km vzdušnou čarou, stojí naše středisková chalupa BAŘINKA.

POLANA patří ATOM (Asociace turistických oddílů mládeže - dříve součást Klubu českých turistů). Pod správu vsetínských oddílů ATOM patří i chalupa Kusalíno (na hřebeni nad Zbrojovkou).

jsme začali etapovku. Měli jsme za úkol hledat ve vyznačeném kruhu lžičky, které tam byly zakopány. Potom jsme šli na oběd. Byl velice dobrý. Odpoledne jsme začali druhou část etapovky. Měli

jsme dojít na rozhlednu Miloňová. Potom jsme se vrátili a služba začala dělat večeri. Potom jsme se poprvé koupali. Vedoucí nám zapli i boiler. Potom jsme měli volnou zábavu. Dnešní den se mi líbil.

(David) Ráno jsme vstanuli a měli jsme rozcvičku a hygienu. Hráli jsme zábavné hry, které se mi líbily. V jedné hře jsme nasbírali dvě lžičky. Na svačinu jsme měli přesnídávku. A pak jsme pokračovali s hrami. Po obědě jsme šli na rozhlednu Miloňová. Tento den měl narozeniny Ufo. Večeři jsme dělali my, Steveové. Dnešní den se mi moc líbil.

(Marťa) Poslední den. Večer jsem ulehla ospalá, s pocitem čistoty, kvůli osvěžující sprše z minulého dne. Probuzení ale nebylo ani zdaleka tak příjemné, jak by kdekdo čekal. Nohy mě bolely, záda křupala a navrch vši té hrůzy se mi v hlavě stále opakovala myšlenka poslední noci a smutného loučení s Polanou.

Natka skáče po spících chudácích a ječí jim do ucha budíček. Mě naštěstí ušetřila, protože sedím ve spacáku a svádím neviditelnou bitvu s oblečením. Sláva, vykračuji si jako král na rozcvičku, v nezapnutých botách a starých legínách.

„Začneme krkem...kroužíme s ním, ale pomalu.“ Zahajuje Deny rozcvičku. Slovo pomalu samozřejmě všichni dodrželi. Ne. Někteří krkem kroutili tak divoce, že málem spadli. Pokračujeme trupem, rukama i nohama.

Slyším všudypřítomné křupání náhodných končetin.

Pasta se pomalu posouvá po sněhově bílých zubech a štípe v ústech. Po téhle každodenní samozřejmosti letím jako drak na snídani. V břichu mě bolí od hladu. Služba uvařila naprosto skvělý pudink, tak skvělý, že se všichni málem zadusili, jak rychle ho jedli.

Jak už to poslední dny výprav bývá, celé dopoledne jsme se balili. Někteří, ti zkušenější, to měli hned a pomáhali pomalejším.

Na řadu přichází hra jménem baterka. Bolí mě ruka od neustálého psaní pozitivně krásných věcí na baterky ostatních kamarádů a kamarádek. S radostným leskem v očích si přečítám tu svou.

Pouklízíme odpadky, které se nenápadně válejí pod stoly, a seskupujeme se před chalupou, bude nám všem chybět.

Jdeme v zástupu jako dlouhý had a kloužeme se po ledě, až autobusové zastávce, kde radostně svačíme.

Celou cestu autobusem spíme, sledujeme krajinu, nebo si prostě povídáme. Na Vsetíně se loučíme s Lilou, která nás opouští a jede jiným busem. Na spoustu dětí čekají rodiče u kina. Pozorují objímající se rodiny a odjíždím dál, do Kateřinic.

PLÁN AKCÍ NA ÚNOR

24.2. - oddílovka (Flegy)

25.2. - družinové výpravy

25.-26.2. - MALÁ FATRA pro rovery a oldskauty (Dazul)

Další akce: 3.3. - oddílovka, 4.-5.3. - VELKÁ FATRA pro rovery a oldskauty (Dazul), 10.3. - oddílovka (Fanta), 11.3. - oddílový biatlon - shánějte běžky, 17.3. - oddílovka, 24.3. - oddílovka, **25.3. - VELKÁ POMOC DBCB.**

Plán oddílových akcí se bude v průběhu roku aktualizovat!

Na vzniku tohoto ŠESTÁKU číslo 134 se podíleli: Šáša, světlušky a vlčata z Ratiboře, Petka, Knedla, Dita, Natka, Pepa, Lenička, Kryštof, David, Marťa a Dazul

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :